

over Muren. Og nu gik Passiaren en Stund livlig, mens de Gamle puslede derudenfor i den lille Stump Have, hvor Pladsen var saa indskrænket, at de to store Mennesker daarligt paa én Gang kunde bukke sig uden at støde sammen med den Del af Ryggen, der — som Olufsen plejede at sige med en respektløs Hentydning til Skabelseshistorien — »blev klasket paa bagefter af alt det, der var tilovers«.

Om Aftenen, naar det var smukt Vejr, satte Per sig undertiden ud til Højbaadsmanden paa en lille Bænk, der var anbragt op ad Plankeværket under et Par sammenslaaede Lægter, det saakaldte »Lysthus«, hvorfra man efter de Gamles Mening havde det bedste Overblik over det hele Hæveanlæg. Undertiden hændte det saa, at en og anden af Husets gamle Venner kiggede ind til dem, enten det nu var den alderstegne Ober-tømmermand Bendtz, der kom rokkende ved sin Søk for at beklage sig over sin Lændegigt, eller det var den immerglade Bolteslager Fuss med sit kirsebærfarvede Ansigt og hvide Gorillaskæg. Madam Olufsen blandede da gjerne en varm Romtoddy til dem; og naar saa Bolteslageren havde ladet Trine løbe hjem efter hans Guitar, blev der Glæde i det hele Hjærtensfryds-Kvarter. Ovre i det bagved liggende Hus boede nemlig en ung Kanonér, der spillede smukt paa Humle. Hver Aften sad han oppe bag et aabent Vindue